

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβεύθεν υπό του έν Παρισίοις Συλλόγου προς ένίσχυσιν τών έλληνικών σπουδών,
άξιωθέν άργυρου μεταλλίου έν τή Έκθέσει τής
Δ' Ολυμπιάδος και χαλκού έν τή Παγκοσμίω Έκθέσει του 1889.

Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έσωτερικόν δρ. 8
διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έσωτερικόν
δρ. 0,20 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιών έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
συμφωνίαι. — Γραφείον: όδός Νομισματοκοπείου άριθ. 7 παρά τήν
Διεύθυνσιν τής Άστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 21 Μαΐου.

Αριθ. 21.

ΜΑΡΓΑΡΩ

Πώς βαστάς, άνάθεμά σε,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
πώς βαστάς και δέν θυμάσαι
τόν άξέχαστο καιρό,
τὴ βραδεία τὴ ζαφειρένια,
μὲ μιὰ δύσι χροσαφένια,
μ' ἑνα άγέρι δροσερό,—
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια ;

Σμίξαμε τὰ δυό μας χέρια,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
δυό ψυχές σάν περιστέρια
μ' ἑνα βλέμμα τρυφερό,
και μὲ μάτια ζεμπουλένια
μὲ τηροῦδες μὲ μιάν έννοια
ς' τὸ πλευρό σου θλιβερό,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια !

Μιάν έρώτησι σὲ κάνω,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ—
Πές μου τ' ὄχι νὰ πεθάνω,
πές μου ναι γιὰ νὰ θαρῶ...
Καὶ μὲ χεῖλν κερασένια
δυό φιλάκια ζαχαρένια
μ' ἔδωκες νὰ σὲ χαρῶ,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια !

Δυό στιγμές, κ' εἶχες ξεχάσει,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
τὸ σταμνὶ πὼς εἶχες πιάσει,
γιὰ νὰ πᾶμε εἰς τὸ νερό·
και σὲ στῶσι χορταρένια
ἔγυρες μὲ τόση εὐγένεια
ς' τὸ δικό μου τὸ πλευρό,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια !

Κ' έρωτοκαῦμένοι φίλοι,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
έκολλήσαμε τὰ χεῖλν
μ' ἑνα πόθο φλογερό,
κ' ἔγυρνούσανε μελένια
μαλακά και βελουδένια
τὰ φιλάκια 'ς τὸ χορό,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια !

Τῶρ' αὐτὰ τᾶχεις ξεχάσει,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ.
Κι' ἄλλον έρωτὰ 'χεις φιιάσει—
Μὲ τὸ λέν και τ' άπορῶ !
Σὺ μιὰ κόρη λουλουδένια,
ν' άγαπᾷς ἑναν μὲ γένεια,
μὲ μουστάκι λυγδερό,—
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια ; !

Έχω τὴ γλυκάδ' άκόμα,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
ποῦ μὲ φιλνσες 'ς τὸ στόμα
κάθε φίλνμα γερό.
Καὶ 'ς τὰ στήθια τὰ φουλένια
σου μειναν τὰ δαχτυλένια
σουμαδάκια μου, θαρῶ,—
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια.

Κι' ἂν τ' άρνιέσαι μὲ περφάνεια,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μάρτυς μου εἶνε τὰ οὐράνια,
τὸ φεγγάρι τ' άργυρό,

μύρια άστέρια διαμαντένια
και ἡ βρύσι ἡ κρυσταλλένια
μὲ τὸ φλύαρο νερό,—
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια !

"Αχ, γενοῦ ἡ πρώτη πάλι,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ.
"Ελα 'ς τὴ θεομὴ μου άγκάλη,
νὰ βαστάξω δέν μπορῶ !
Στείλε πίσω τὰ προξένεια
γιὰ μιὰ άγάπν ψεματένια,
μὴ μοῦ κάμης τὸ μωρό,—
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια.

Μ' ἂν κρατήσης τὸ γινάτι,
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
θα σου κάμω κ' ἐγὼ κᾶτι,
κάτι προᾶγμα φοδερό :
'Σ τὸν παπᾶ μὲ τ' άσπρα γένεια,
'ς τὴν μοδίστρα τὴ Ματένια
τρέχω και τὸ μαρτυρῶ—
Μαργαρώνα, Μαργαρώ,
Μαργαριταρένια.

(Έξ άνευκότου συλλογῆς).

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΙΖΥΗΝΟΣ

